

har dog ikke kunnet tiltræde Mindretallets Forslag i deres fulde Omfang.

Ved de i 1870 og 1871 fremlagte Forslag havde Krigsbestyrelsen vel i Modsatning til det af Generalauditøren udarbejdede Lovudkast indrømmet Affkaffelsen af legemlig Tugt for Hærens Vedkommende og en væsentlig Indskrænkning deri for Søværnets — Noget, som vist vil finde almindelig Billigelse; den havde endvidere foreslaaet Krumslutningsstraffen affkaffet, men fastholdt derimod bestemt Nødvendigheden af at bevare en kortvarig intensiv Fængselsstraf og foreslog derfor staaende Arrest sat i Stedet for Krumslutning, ligesom den hævede Nødvendigheden af, navnlig for fjernere Logters Vedkommende, at bevare legemlig Straf ombord i Skibe. Det maa derfor være ikke lidet paafaldende, at Krigsbestyrelsen nu har troet ganske at kunne opgive de Straffemidler, som den — efter hvad der meddeltes i Overensstemmelse med saa godt som alle Hærens og Flaadens overordnede Myndigheder — havde erklæret for uundværlige, uden at foreslaa noget Andet sat i Stedet derfor; thi den Æstertjeneste, der i § 33 af det nærværende Udcast er foreslaaet at underkaste dem, der have været straffede med Fængselsstraf, sandtes væsentlig i samme Omfang i det tidligere Udcast, ligesom dens praktiske Uførlighed ikke er gjort mere anfælselig i det nu foreliggende end i det forrige Udcast. Det eneste mellemliggende Faktum, der er anført til Forklaring af denne forandrede Stilling, er det, at der er udkommet en ny Militærstraffelov for Lydsland, som ikke har bibeholdt de omhandlede Straffe. Medens nu dette Faktum vistnok vilde være af stor Betydning, saafremt man iøvrigt vilde følge den tydske Hærordning, navnlig ved Indførelsen af en treaarig Tjenestetid og meget stærke Rammer af faste Befalingsmænd, synes derimod Paaberaabelsen deraf mindre forklarlig i Forhold til en Hær som vor, der ikke blot savner den Støtte for Disciplinen, som en tilstrækkelig Forsyning med faste Befalingsmænd frembyder, men som navnlig i Tjenestetidens yderlige Kortvarighed netop har det Moment, som synes at gjøre de kortvarige, men mere intensive Straffe uundværlige.

Skjøndt jeg saaledes ikke har kunnet frigjøre mig for stærke Tvivl, om det foreslaaede Straffesystem vil være fyldestgjørende for Disciplinen i Hæren, har jeg dog ikke turdet tillægge min Tvivl afgjørende Betydning overfor Ministerens bestemte Forsikring at have forvisset sig om, at de overordnede militære Befalingsmænd dele hans Formening om de foreslaaede Straffemidlers Tilstrækkelighed. Overfor denne bestemte Erklæring om, at Krigsbestyrelsen turde paatage sig Ansvar for at undvære staaende Arrest, har jeg navnlig ikke turdet følge Mindretallet i at fastholde denne Straffeart.

Underleedes finder jeg, derimod at maatte stille mig til Forslaget om at beholde Nedsættelse

i de Meniges anden Klasse som Straffemiddel — selvfølgelig uden den legemlige Straf, der efter den nugældende Ret betinges af hin Nedsættelse. Vil man nemlig endelig paaberaabe sig den nye tydske Straffelov som Norm for vor Straffeordning, synes man da i det Mindste at burde følge dens Bestemmelser og ikke ubelæde Straffearter; som den maa antages at tillægge en fortrinlig Betydning, og som ikke ere uførenelige med vort Hærvæsens Ordning. Maa vi end af det sidstnævnte Hensyn opgive Tanken om særlige Straffeaftdelinger, synes det derimod Intet at kunne ansføres imod at bevare et saadant Straffemiddel som det, vi alt i længere Tid have havt i Nedsættelsen i de Meniges anden Klasse. Denne Straf, som stadig er fastholdt af det andet Thing, tror jeg ogsaa af alle Militære anses for yderst hensigtsvarende, og da de Erklæringer, Krigsministeren har indhentet, ikke kunne antages at angaa særlig dette Punkt, har jeg ingen Betænkning haft ved at deltage i de hertil sigtende Forslag.

Undertegnede Tramp deler Hiertallets Stilling til Forslaget, forsaavidt denne gjælder Hæren, og kunde ogsaa tiltræde den for Marinen, naar Forslaget kun gjaldt Værftet og Søetatens Kaserne.

Men uagtet jeg deler Folkethingets Uvillie mod legemlig Straf, kan jeg dog ikke indse, hvorledes denne Straf kan undværes paa Flaaden, i hvert Fald forekommer det mig, Ministerens Forslag albeles Intet indeholder, som kan træde i Stedet og give et brugeligt, hurtigt og virksomt Straffemiddel, hvilket synes saa vigtigt ombord. Ministeren har jo ogsaa selv tidligere erklæret, at hele Marinen ansaa denne Straf for nødvendig, og at han ikke turde gaa imod den; men nu har han end ikke neget en eneste varende Søofficer, som under sit Navn har villet vedkjende sig, at han ansaa denne Lov for brugelig paa Flaaden, og jeg tør ikke erkende, at Ministeren eller Generalauditøren har nogen personlig Erfaring om Forholdene ombord.

Og medens Lovforslaget, væsentlig i human Interesse, skulde tilfugte en Formildelse af Straffemidlerne, vil i Virkeligheden det Modsatte blive Tilfældet for Marinens Vedkommende. Lovforslagets Straffemidler ere, saavidt her kommer i Betragtning, Arrest i dennes forskellige Stikkesler; men efter de mere indskrænkede Forhold ombord, og i Særdeleshed i varme Klimater, er almindelig Arrest, end sige paa Vand og Brød, efter Sagens Natur uidentivt ødelæggende for Mandskabets Helbred og altsaa langt mere barbarisk end de hidtil anvendte Straffe.

Desuden forekommer Lovforslaget mig ogsaa i den Retning at være upraktisk ombord paa Flaaden, at det forudsætter stadige Krigsretters Nedsættelse, hvilket utvivlsomt vil berede mange Vanfeligheder, navnlig paa Grund af Manglen